

ZRADA RODU TRNHOFFŮ

GARETH P. JONES

Gareth P. Jones

ZRADA RODU TRNHOFFŮ

Mladá fronta

*Pro Wynne Joynerovou (1919-2016), mou babičku,
která celý život milovala příběhy.*

PŘELOŽILA JANA HEJNÁ

Copyright © Gareth P. Jones 2016
Originally published in the English
language as *The Thornthwaite Betrayal*
by Hot Key Books an imprint
of Bonnier Zaffre, London

Translation © Jana Hejná, 2017
ISBN 978-80-204-4419-6

The moral rights of the author have been asserted.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

POKOJ S JEDINOU STĚNOU

V průběhu staletí přečkalo panství rodu Trnhoffů bezpočet záplav, morových ran, občanských válek, obléhání a výbuchů. Poslední podobnou katastrofou byl požár, který hladově pozřel většinu útrob domu, zámeček jako takový ovšem zkázu přestál, stejně jako rodina, jejíž jméno nesl.

Dvojčata Felix a Leontýna Trnhoffovi seděli naproti sobě v čele dlouhého zčernalého stolu v jídelně, ve které zůstala jen jediná neporušená stěna. Místností se proháněl ledový vánek a honosný křišťálový lustr nad jejich hlavami ve větru ustavičně cinkal. Na stole mezi nimi ležel nezdobený narozeninový dort se čtrnácti svíčkami.

Felix se otřásl zimou. „Měli bychom Dragoše požádat, aby si jídelnu poznamenal coby příští projekt. Jedna stěna vážně nestačí.“

„Už jsem to zkoušela,“ informovala ho Leontýna. „Prohlásil, že na ni zatím neuzrál čas.“

„To je mu podobné,“ povzdechl si Felix. „Někdy jako by zapomínal, že ve skutečnosti pracuje pro nás, nezdá se ti?“

„O jeho přístupu si můžeš myslet, co chceš, ale nemůžeš mu upřít, že je prvotřídní stavebník a že rekonstrukce

sídla v jeho rukách zdárně pokračuje. Například takový boxerský sál je téměř dokonalou replikou původní místnosti před požárem.“

Felix nejistě pohlédl na řinčící lustr. „Když myslíš. Nejdůležitější koneckonců je, aby měla stavba v pořádku statiku a nespadla nám na hlavu.“

Jeho lahvově zelené oči se střetly se sestřinýma. Ještě před rokem by se obával, jestli si náhodou nepohrála s upevňovacími šroubky lustru. To aby se na něj zřítíl právě v okamžiku, kdy dozní poslední tóny narozeninového popěvku. Případně, což bylo neméně pravděpodobné, by takový osud nachystal on pro ni. Felix s Leontýnou totiž strávili celé dětství soustavnými snahami zabít jeden druhého. Pokusy o vraždu sourozence se pro ně staly denním chlebem, teď ovšem – po dlouhých letech smrtících úkladů – uzavřeli příměří. Život v tichu a izolaci, vyplněný věčnými léčkami, vzal za své při loňském požáru panství. Dnes už se okolního světa nestránili. Místo domácí výuky dojížděli dennodenně autobusem do školy v Shelleyině údolí, kde se ze všech sil snažili zapadnout mezi spolužáky.

„Možná jsme si měli pozvat pár přátel, aby nám s tím pomohli,“ prohodila Leontýna, poněkud zaskočená obřími rozměry dortu. „Olívie se ze mě před velikonočními prázdninami pokoušela vymámit pozvání k nám domů.“

„To mě nijak nepřekvapuje,“ odfrkl Felix. „Je přesvědčená, že obýváme nějaký úžasný pohádkový hrad.“

Ze stropu se snesla sprška omítky. Dvojčata si beze slova vyklepala bělostný prach z havraních vlasů.

„Taky jsme mohli pozvat Miladu Cervusovou.“ Leontýna na bratra rozpustile mrkla.

Felixova bledá tvář zrudověla. „Někdy mi docela chybí staré dobré časy, kdy jsme si navzájem usilovali o život,“ zavrčel a zvedl ostrý nůž, aby z dortu ukrojil dva kousky. Bylo to ovšem těžší, než čekal. Aby čepel moučnickem vůbec projela, musel se do rukojeti opřít celou svou vahou. Felix přistrčil jeden z talířků se zákuskem sestře.

Do místnosti vstoupila Růža. Světle hnědé vlasy měla svázané do culíku a nesla stříbrný podnos se dvěma sklenicemi citronády. Od uvěznění kuchařky paní Pytlounové si její adoptivní dcera Růžena, která na panství sloužila jako děvečka pro všechno a nikdo jí neřekl jinak než Růža, vaření pro Felixe s Leontýnou přidala na svůj už tak dlouhý seznam domácích povinností.

„Napadlo mě, že byste mohli mít žízeň,“ prohlásila. „Kdyby byl ten dort kapku sušší, víte.“

„To je od tebe velmi laskavé,“ odpověděla Leontýna. „Nechceš se k nám připojit?“

„Kdepak, slečno. To by nebylo správné. Jo, a tady tohle vám přišlo.“ Růža před ni položila dopis.

„Díky. To bude nejspíš ohledně těch knih, které jsem si objednala,“ vychrlila ze sebe Leontýna, po obálce bleskově chňapla a ukryla ji pod stolem. „Musím říct, že se ti ten dort opravdu povedl, Růžo.“

„Dělala jsem ho podle receptu paní Pytlounové,“ vysvětlovala dívka. „Lžičkový dort. Akorát jsem použila rovnou dvě lžičky cukru, když se jedná o oslavu.“

„Jak se jí vůbec daří?“ zajímal se Felix.

„Včera jsem s ní mluvila po telefonu a připadala mi docela veselá, pane,“ odpověděla Růža. „Převezli ji do věznice s nízkou ostrahou a řekla bych, že je tam o chlup šťastnější. Prý může častěji na zahradu.“

„Po telefonu?“ nechápal Felix. „Nevěděl jsem, že nějaký máme.“

„Teď už jo, pane. Dragoš trval na tom, že zapojí aspoň jeden. Pro nouzové případy, víte. Je nahoře na chodbě, hned u schodů. Budete si přát ještě něco?“

„Ne, díky,“ propustila ji Leontýna.

„Všechno nejlepší k narozeninám, mladý pane a slečno.“

Sotva Růža zmizela z doslechu, usrkl Felix hořkou domácí citronádu a okamžitě se zašklebil. „Nevím, proč si neseženeme pořádného kuchaře,“ zabručel.

„Ale no tak,“ napomenula ho sestra. „Sám dobře víš, že to Růža slíbila paní Pytlounové. Má zastat všechny její povinnosti, dokud se nevrátí.“

„I když to může být bůhví kdy,“ poznamenal Felix.

Vzhledem k předčasnému skonu obou rodičů, kuchařce za mřížemi a úmrtí majordoma Maxmiliána Oberleho přešla role opatrovníků dvojčat Trnhoffových na zahradníka Toma Paina a jejich dřívější chůvu Evelyn Rožnínskou. Oba se úkolu zhostili v mnohem volnějším režimu, než na jaký byli Felix s Leontýnou zvyklí od jejich předchůdců.

Tom se většinu času zdržoval venku na pozemcích a do zámečku vstupoval málokdy. U příležitosti narozenin svých svěřenců se přece jen přiměl překročit haldu sutin a skrz jednu z chybějících stěn vešel do jídelny. Otřel si špinavé ruce do kalhot, z kapes vytáhl dvě

přáníčka a oslavencům je předal. Byla ručně vyráběná, zdobená vylišovanými hlavičkami polního kvítí.

„Díky, Tome.“ Leontýna to svoje postavila na stůl před sebe.

„Nechápu, proč musíte slavit v týdle ubohý napodobenině místnosti,“ utrousil staříčkový zahradník. „Pořád vám přece zbyla hromada pokojů, co maj všechny čtyři stěny, jak se sluší a patří.“

„Je to tradice,“ osvětlil Felix. „Narozeniny tu slavíme odjakživa.“

„Jestli chcete slyšet můj názor, mladej pane, s tradicema se to má jako s rostlinama. Člověk se musí rozhodnout, který si chce nechat a který bez milosti vyplít.“

„Mně se tady líbí,“ ozvala se Leontýna. „I bez zdí.“

„Jak je libo,“ pokrčil Tom rameny. „Já jsem jenom obyčejnej zahradník, přišel jsem vám akorát popřát k narozeninám, což jsem udělal, a povědět vám, že máte návštěvu, což jsem teďko taky splnil.“

„Návštěvu?“ podivil se Felix. „Kdo je to?“

„Ta Cervusovic holka ne, jestli vám jde o tohle,“ ujistil ho Tom a Leontýna se neubránila zachichotání. „Nějakej chlapík jménem Harry Maršál.“

„To mi vůbec nic neříká,“ zachmuřil se Felix.

„Mám ho poslat pryč?“

„A co od nás chce?“ zajímala se Leontýna.

Lustr v náhlém poryvu větru hlasitě zařinčel a zahradník s odpovědí počkal, dokud lomoz neutichl. „Je to váš strejda.“

„Náš strejda?“ vyhrkla dvojčata jednohlasně.

„Z matčiny strany,“ přisvědčil Tom.

„My máme strýce?“ užasla Leontýna.

„No jo. Mám mu vyřídit, že jste zrovna zaneprázdněný?“ zeptal se Tom.

„Ne. Kde vlastně je?“ chtěla vědět dívka.

„Čeká na vás v Buxtonově síni.“

„Díky, Tome.“ Leontýna vstala. „Pojď, Felixi, půjdeme se seznámit s naším údajným strýčkem.“

ÚDAJNÝ STRÝČEK

Buxtonova síň dostala své jméno po lordu Buxtonu Trnhoffovi, který žil na sklonku sedmnáctého století a vypěstoval si silnou hráčskou vášeň. Pro ochranu před neodbytnými vymahači dluhů nechal ve vedlejším pokoji vybudovat kukátkovou kukaň, do níž vedl vstup pouze tajnou chodbou. Lord Buxton odsud mohl nepozorovaně zkontrolovat příchozí a ujistit se, že se nejedná o nepohodlnou návštěvu.

Leontýna s Felixem si našli každý jednu špehýrku a jali se nezvaného hosta sledovat. Muž měl rozčuchané hnědé vlasy a na sobě elegantní lněný oblek.

„V životě jsem ho neviděla,“ zašeptala Leontýna.

„Nevěřím mu,“ hlesl Felix.

„Ty nevěříš nikomu,“ upozornila ho sestra.

Údajný strýček si s rukama za zády prohlížel obraz na stěně, panorama krajiny zachycené z Orwellova vrchu.

„Tak pojď,“ pobídla bratra Leontýna. „Odsud jeho záměry nezjistíme.“

Felix ji následoval do vedlejší místnosti. To, co ho při pohledu na muže napadlo, se rozhodl nechat si pro sebe. Přestože jejich matka zemřela, když byli oba ještě docela malí, a za celý život viděl její jedinou podobiznu, která

shořela při loňském požáru, nemohl si nevšimnout, že má neznámý návštěvník úplně stejné blankytně modré oči jako ona.

„Dobré odpoledne,“ pozdravila Leontýna. „Obávám se, že budeme nuceni požadovat od vás nějaký doklad totožnosti, který by prokazoval, že jste skutečně náš strýc.“

Úsměv, který se muži roztáhl od ucha k uchu, zdůraznil výrazné lícní kosti. „Ach, Leontýno! Felixi! Tolik mi připomínáte mou sestru.“

„Leontýna má pravdu,“ ozval se Felix. „Chceme vidět důkaz.“

„Přímo k věci, zrovna jako Martha.“ Údajný strýc zvedl hnědý kufřík a vytáhl z něj průsvitné umělohmotné desky, které Leontýně předal. Dívka vysypala jejich obsah na stůl.

Trnhoffovi neměli sklony veřejně projevovat city, což bylo jen dobře, protože jinak by se místnost záhy utápěla v slzách. Jakmile by Felix s Leontýnou pohlédli na přehršel důkazů, že je tento muž skutečně tím, za koho se vydává. Bývali by vzlykali nad bezpočtem fotografií své matky coby malé holčičky, náctileté slečny i dospělé ženy, stejně jako nad skutečností, že na světě nakonec přece jen nejsou docela sami. Leontýna si pečlivě prostudovala přiložený rodný list, s tváří ukrytou za papírem ze strachu, že by její oči prozradily, co v tu chvíli cítí.

„Já to nechápu,“ promluvil nakonec jako první Felix. „Kde jste po celou tu dobu byl?“

„Posílal jsem vám narozeninová a vánoční přáníčka.“ Strýček Harry vytáhl z aktovky druhé pouzdro. Bylo

plné obálek adresovaných na panství. „Můžete si ověřit data na poštovních razítkách, pokud chcete.“

„Jistě,“ přisvědčil Felix. „To také uděláme.“

„Všechna se mi vrátila.“

„Maxmilián, tedy pan Oberle – náš bývalý majordomus – se skutečně vynasnažil, aby k nám z vnějšího světa nepronikly žádné rušivé vlivy,“ objasnila Leontýna.

„Mohl jste přijet na návštěvu,“ upozornil ho Felix.

„Víte, já...“ Muž si rozpačitě prohrábl rozčuchanou kšticí. „Obávám se, že se mi v minulosti nedařilo dosáhnout právě vyrovnané... jak bych tak řekl... rovnováhy mezi pracovním a osobním životem. A vzhledem k ustavičně se vracejícím dopisům jsem zkrátka dospěl k názoru, že... můj návrat jaksi není vítaný.“

„Návrat? Vy už jste tu někdy byl?“ zeptala se Leontýna.

Harry přikývl. „Ano, na svatbě vašich rodičů.“

„A co vás sem přivádí teď?“ Felix si stále udržoval ledový odstup.

„Celý život jsem zasvětil práci. Když jsem vydělal první milion, záleželo mi jen na získání druhého. Sotva se mi i to podařilo, zaměřil jsem pozornost na snahu stát se miliardářem. A jakmile k tomu došlo... jistě sami chápete, kam tím mířím. Je mi pětatřicet a mám všechno, co se dá koupit, přesto mi chybí jedna věc, kterou za peníze pořídit nelze. Nemám rodinu.“

„Vy jste bohatý?“ ujišťoval se Felix.

„Ano, přímo odporně bohatý. Odjakživa jsem přemítal, proč se ve spojitosti s bohatstvím používají tak negativní přívlastky. Proč ne třeba ‚úchvatně bohatý‘ nebo

„báječně bohatý“? Úskalí majetnosti objevíte teprve ve chvíli, kdy se zámožným stanete sami. Až potom pochopíte. Já zažil bohatství i chudobu, a mohu tedy z vlastní zkušenosti dosvědčit, že člověku, který má peníze, ostatní měří mnohem přísnějším metrem. Úměrně s majetkem narůstá i nedůvěra. Chamtivost dokáže člověka dohnat ke strašlivým činům.“

„To máte pravdu,“ souhlasila Leontýna.

„Ačkoliv dostatek financí má samozřejmě také své nesporné výhody,“ dodal strýček a rozhrnul závěsy. Dvojitým se naskytl pohled na bezpochyby drahý uhlově černý vůz, přes jehož nezvykle oblou karoserii se vinul stříbrný pruh.

„Velmi působivé,“ uznal Felix. „Delahaye 165 z roku 1938, pokud se nemýlím.“

„Ty se v autech očividně vyznáš, chlapče,“ pochválil ho strýc, na kterého udělaly Felixovy vědomosti velký dojem.

Z místa spolujezdce vystoupil muž s buřinkou a malým knírkem a oprášil si oblek.

„To je váš řidič?“ nadhodila Leontýna.

„Ne. Můj osobní kuchař,“ odpověděl Harry. „Bastien Nouveau. Čtyřikrát za sebou zvítězil v prestižní mezinárodní kuchařské soutěži.“

„Proč jste si přivezl vlastního kuchaře?“

„Napadlo mě, že vám nachystám velkolepou narozeninovou hostinu. Mohl bych vás samozřejmě pozvat někam do restaurace, ale museli bychom urazit stovky kilometrů, než bychom našli podnik, jehož pokrmy se vyrovnají těm Bastienovým. Tak co vy na to? Dovolíte mi připravit vám oslavu, na kterou do smrti nezapomenete?“

Felix pohlédl na sestru, která už mezitím začala odpovídat: „Ale jistě, strýčku Harry. Jsi u nás vítán a moc rádi s tebou povečeříme.“

„Výborně,“ usmál se muž. „Půjdu požádat Bastiena, aby se hned pustil do práce.“

ŠÉFKUCHAŘ

Růža zírala na kapra, kterého zahradník Tom Paine chytil na večeři. Vůbec ji neobtěžovalo Felixovi s Leontýnou vařit, ostatně se o ně starala odjakživa. Ale opravdu nerada připravovala ryby. Vadil jí ten vyčítavý výraz v jejich očích. Kočka Kleo seděla na polici nad sporákem, vyčkávala a s upřímným zájmem ji pozorovala.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varovala ji Růža.

Vyklopila kapra do pánvičky na plotně a obracečkou ho natočila tak, aby ji jeho vypouklé oči nemohly sledovat. A najednou ji vyrušilo klapnutí dveří. Růža se otočila a zjistila, že se dívá do tváře neznámého muže. Stál s rukama za zády, rovný jako pravítko a nehybný jako socha. Na hlavě měl našikmo posazenou buřinku a pod nosem pečlivě zastřižený knírek.

„Kdepak, *mon amie*, to by tedy nešlo...“ Nesouhlasné zamlaskání doprovodil důrazným zavrtěním hlavy. „Takhle se kapři nepřipravují. Při smažení jakékoliv ryby se musíš nejprve ujistit, že máš dostatečně rozpálený olej. Já osobně trvám na teplotě 165 ° C.“

Mluvil velmi rychle a s francouzským přízvukem.

„Vy jste kdo?“ houkla Růža.

„Bastien Nouveau k tvým službám.“

„A co chcete v mojí kuchyni?“

„*Tvé* kuchyni?“ zvolal muž. „*Non*. Tahle kuchyně není tvoje. Kuchyně patří největšímu gastronomickému mistrovi, což jsem za současné situace jednoznačně já. Takže buď tak laskavá a vyklid' pozice, moje milá. Dnes večer vařím já.“

Odstrčil tumpachovou Růžu z cesty, v ruce sevřel rukojeť pánvičky a se slovy: „*Au revoir, Mademoiselle Rybo*,“ vyklopil nebohého kapra rovnou do koše. Potom vypnul hořák.

„To přece nemůžete,“ ohradila se Růža chabě.

„Co jako? Já jen vyhazuji odpadky.“

„Ale to je plýtvání jídlem.“

„No dobře.“ Bastien sešlápl pedál koše a kuchyňskými kleštěmi vytáhl rybu zpátky na světlo boží. Pak ji položil na talíř, který odnesl za dveře. „No, pojď, čičo, jen si dej do nosu,“ pobídl kočku a tenounce pískl. Kleo se okamžitě vrhla dolů z police, aby rybu zhltila jako malinu. Bastien za ní dveře bleskově přirazil.

„Do kuchyně patří jen taková zvířata, která se člověk chystá servírovat, *mon amie*.“

„Poslyšte, pane, nemůžete si sem jen tak napochodovat a převzít velení,“ ohradila se Růža.

„Můžu a musím,“ odpověděl kuchař a zkoumavě se na ni zadíval. Růža pohledem neuhnula. Bastien docela nepatrně pozvedl koutky úst. „Jak ti říkají?“

„Růža, pane. Růžena Pytlounová.“

„Pytlounová,“ zopakoval si muž pod vousy. „A ty tu žiješ odmalička?“

„Přesně tak.“

„Zatímco já procestoval celý svět a vařil v nejproslulejších restauracích. Můj kuchařský um obdivovaly zástupy bohatých a slavných. A teď jsem tady, v téhle...“ Bastien se s opovržením rozhlédl, „v téhle kuchyni...“

„No jo, jenže já paní Pytlounové slíbila, že se o vaření postarám, dokud se nevrátí.“

„Kdo to vůbec je, ta paní Pytlounová? Tvoje matka?“

„Ano. Teda vlastně... ale jo. Moje adoptivní matka. Zdejší kuchařka.“

„Ale? A kampak tak nutně musela, že se rozhodla svěřit svou kuchyni do rukou zjevně nezkušené pomocnice?“

„Sedí v base za...“

Růža se zajíkla. V minulém roce došlo na panství rodu Trnhoffů k tolika zvratům a skandálním odhalením, že si dnes nebyla tak docela jistá, jak vlastně příšerně zašmodrchané důvody pro matčino uvěznění vysvětlit.

Nesmírně se jí ulevilo, když Bastien mávl rukou. „To je ostatně jedno. Důležité je, že tu teď není. Zato já ano. Nikdy nevíš, děvče, třeba se něčemu přiučíš. Ačkoliv bych tě měl varovat, že pracuji ve vražedném tempu a nejsem žádný učitel.“

„No jo, jenže –“

„Dovolím ti sledovat mě při práci a pomáhat mi s přípravou surovin. Předvedu ti, že s patřičnou péčí může člověk v kuchyni dokázat mnohem víc než jen prachobyčejně vařit. Ukážu ti, jak stvořit nemožné!“ Popadl kuchařský nůž a po ocelovém brousku jím začal přejíždět s takovou rychlostí a přesností, až létaly jiskry. „První zásada, Růžo Pytlounová, s tupými meči válku vést nelze.“

Naostří všechny nože. A jediná dvě slůvka, která od tebe chci od této chvíle slyšet, jsou *Ano, šéfe rozumělas?*“

Dívka zaváhala. Tenhle muž si klidně přimašíruje do její kuchyně a chová se jako arogantní sprosták. A přesto jí něco v jeho tváři napovídalo, že mu může důvěřovat. Růža měla s klamem a předstíráním dostatečné zkušenosti, aby na první pohled poznala, že tenhle člověk sto procentně věří každému svému slovu.

„No?“ začal jí Bastien popohánět. „Nemám na tebe celý den. Co na to řekneš?“

„Ano, šéfe,“ odpověděla poslušně Růža.